

Til disse Bemærkninger skal jeg indstrænke mig, da Tiden jo er saa stærkt fremrykket.

Krigsministeren (Schmack): Jeg skal tillade mig i Anledning af den ærede Ordførers Bemærkninger at gøre opmærksom paa, at vore Ansøelser paa et meget væsentligt Punkt ere forskellige. Den ærede Ordfører gif ud fra, at vedkommende Mand var rent invalid; saaledes har jeg ikke opfattet ham. (Ordføreren [Bust]: Saaledes staar der i Andragendet!). Men det, jeg holder mig til, er Lægeerklæringen, og efter den er hans Arbejdsøve ganske vist forringet, men jeg har ikke forstaaet det saaledes, at Manden er rent invalid. Med Hensyn til min Stilling til Sagen i øvrigt maa jeg udtale, at jeg stønner ikke, hvorfor denne Mand ikke skulde søge Alderdomsunderstøttelse, da han jo er fuldt berettiget dertil. Men jeg vil tilføje, at det selvfølgelig ingenlunde er min Mening, at han ved at faa Alderdomsunderstøttelse ikke skulde kunne faa yderligere Understøttelse fra Krigsministeriet. Det have vi givet flere Gange, nota bene: under een bestemt Forudsætning, og det er, at vi fik Overbevisningen om, at Understøttelsen saa ikke blev fradragen i Alderdomsunderstøttelsen, for saa hjælpe vi jo ikke Manden. Jeg skal behandle Sagen med al den Velvilje, jeg kan, og med det Formaal for Dje at stille Manden saa gunstig, jeg formaar.

Svrdum: Jeg skulde ikke have taget Ordet, naar ikke den ærede Krigsminister havde gjort den Bemærkning, at han vilde behandle denne Sag saa gunstig som muligt for vedkommende ældre Mand. Det er ikke saa ganske overensstemmende med det Svar, der kom fra Krigsministeriet. I hvert Tilfælde har den ærede Ordfører Ret i, hvad han bemærkede om det Svar, Andrageren fik fra Ministeriet, thi i dette, som jeg har i mit Bærg, staar der aldeles uden Motivering, at hans Andragende er afflaet, og han henvises til Alderdomsunderstøttelse. Jeg synes, at der, efter hvad den ærede Minister nu udtalte, kunde have været nogen Anledning til at give Ansøgeren et andet Svar end det afvisende Svar, at man fort og godt henviser ham til Alderdomsunderstøttelse. Jeg har spurgt den paagældende Mand, om han er arbejdsinvalid, og dertil svarede han meget ærlig: Paa Laboratoriet er jeg i hvert Fald invalid, der er jeg bleven afflediget; der kunde muligvis findes en Bestilling, naar jeg havde Balget, som jeg kunde udføre, f. Eks. en let Bestilling som Bud eller et eller andet lignende.

Men Faktum er, at siden Manden blev afflediget paa Laboratoriet, har han ikke haft Arbejde en eneste Dag eller haft noget som helst at fortjene, men han har levet af den Smule, han har erhvervet sig da han var Laboratoriarbejder. Det gjorde mig meget ondt for Manden, og jeg spurgte ham, hvorfor han ikke ligesaa godt vilde tage imod Alderdomsunderstøttelsen — jeg troede det var saadan en Følelse hos ham, at han hellere vilde pensioneres af Krigsministeren end modtage Alderdomsunderstøttelse fra Kommunen — men han svarede, at efter hvad andre, der havde tjent det samme eller lignende Lidsrum, havde faaet, ventede han at faa mere fra Krigsministeriet end fra Kommunen. Nu ved jeg ikke, hvad de give i den paagældende Kommune i Alderdomsunderstøttelse, det er den samme Kommune, der tidligere er nævnt, nemlig den fattige Sundbyernes Kommune, og det kan godt være, det er meget lidt, den giver, da den har daarlige Raad til at give, ihvorvel Kommunen i Følge Loven jo skulde give, hvad Manden behøver for at leve. Manden har nu bedt mig virke for, at han kunde faa en Pension fra Ministeriet, da han mener at være fuldt ud ligesaa berettiget dertil som mange andre, der have faaet den. Derfor glæder det mig overordentlig at høre den ærede Ministers Udtalelser. Man vil deraf forhaabentlig kunne slutte, at Manden faar nogen Pension. Hvor han saa skal faa Resten fra, maa vi da senere se.

Krigsministeren (Schmack): I Anledning af den Udtalelse, der fremkom fra den sidste ærede Taler, skal jeg ophjse, hvorledes Forholdet er overfor adskillige andre Arbejdere. Der blev i 1888 med Rigsdagens Billigelse oprettet en Slags Pensionskasse, hvori alle Arbejderne traadte ind. Den var dannet nogenlunde efter de samme Principper, som ere fulgte i Tyskland; Arbejderne skulle selv sammenspare et vist Beløb, og saa skulde Staten træde hjælpende til. Da saa Alderdomsunderstøttelsesloven kom i 1891, sagde Arbejderne: Hvorfor skulle vi nu spare, nu faa vi det jo paa anden Maade, og saa gif de næsten alle ud, og Krigsministeriet syntes ikke, at der var nogen rimelig Grund til at forhindre dem deri. Der var dog en Del, der bleve tilbage, nemlig de, der havde naaet et saadant Alremaal, at de ikke skulde betale mere. Disse Folk er Staten efter min Mening forpligtet til at hjælpe, og det er vist dem, der her er tænkt paa. De andre derimod, som sagde: Nu ville vi ikke længer være med, staa paa en anden Maade. Jeg tror, at dette fuldt ud maa forklare, at denne Mand er behandlet paa